

Ернст Пашицки

Мистериум

Пустотата, безмълвието и необхватните пространства на Космоса, които можеха да бъдат преодолені само с време и търпение, смазваха, подтискаха. Приличащите си като две капки вода дни се трупаха в години – дългите години на полета. Назад оставаха нови и нови милиарди километри, наоколо се простираше все същата бездънна чернилка с все същите неподвижни звезди, сред които далечното Слънце се бе изгубило.

Скучните, монотонни часове на вахта и дежурства уморяваха, изтощаваха екипажа повече и от тежка, напрегната работа. Хората се изморяваха от това, че нищо не се... случваше! Еднообразието и бездействието незабелязано отслабваша волята, притъпяваха бдителността си и в това се криеше една от най коварните опасности на далечния Космос...

* * *

Рязък сигнал и пилотът изхвърча от постелята. Навлича лекия скафандър и се втурва по коридора, съединяващ апартаментите с командната кабина.

Вахтеният шурман докладва обстановката.

В сектор 007 радиолокаторите са приели сигнали, отразени от неизвестен обект. който се движи насреща им. Скоростта на сближаване е равна на удвоената скорост на кораба. Данните за параметрите на обекта се обработват от бордовия компютър. Ако корабът не промени курса и не забави движението си, срещата с обекта ще стане след седемнадесет минути.

Командирът на кораба хвърля бърз поглед към шурмана:

– А досега къде зяхахте? Спяхте ли?

– Видимостта е лоша, командире. Облак от газ и прах, дори звезди не се виждат. Обектът като че ли изскочи от някаква дупка...

Командирът се навежда над селектора:

– Всички да заемат местата си! Променяме курса! – после се обръща към шурмана: – Дайте ми образ на дисплея!

ЕИМ започва да изписва образа на обекта, синтезиран от приетата от локаторите информация.

В десния долен ъгъл на големия екран се появява размито зеленикаво петно. То постепенно просветлява, става по-ясно. Очертават се причудливи форми на някакъв странен, но много добре познат предмет. И изведнъж...

Взклицание на почуда се изтръгва от всички, които се намират в командната кабина.

Място за съмнение няма: право срещу тях лети космически кораб, приличащ като две капки вода на... техния собствен! Същият контур на корпуса, същите антени на локаторите и радиотелескопите, същият въртящ се пръстен от жилищните помещения...

„Ама че привидение! Как е попаднало тук, на такова огромно разстояние от Земята? – мисли си пилотът. – Защо Земята не ни е съобщила за предстоящата среща?“

– Веднага направете запитване по всички канали! – Гласът на командира го връща към действителността.

– Разбрано, запитване! – Той включва кодиращото устройство. – Сигналът е излъчен! – Минава минута, друга... – Няма отговор!

„Защо не отговарят на запитването ни? Какво се е случило? Или там вече никой не е останал... жив? Или...“ Мислите му са объркани и не намират отговор на безкрайния низ от неразрешими въпроси.

– Да се направи сондаж с лазер! По-бързо!

– Разбрано, лазер!... Командире, в оптичeskия диапазон видимостта е нула. Намираме се в гъст облак! Лъчът се разсейва и поглъща... Пълно поглъщане...

– Пригответе се за претоварвания! Променям курса! Завой на дясно. Давай!...

Сякаш оловна тежест натиска пилота в креслото, сплесква мускулите на лицето му. Чува се прегракналият вик на щурмана:

– Какво прави той?! Командире, той повтаря маневрата ни! Безумец!

– Виждам! Завой наляво! Пак се пъха насам... Глупак!...

Вторият пилот с мъка отваря очи. И през мътната пелена вижда как, след като прави лек завой, корабът бавно се премества към центъра на екрана, към предполагаемата точка на пресичане на траекториите. Той бе нараснал и още повече приличаше на техния. Като огледален образ...

„Огледален образ! – Пилотът не вярва на очите си. – Да, големият радиотелескоп е отляво, а не отдясно, както би следвало. А локаторите къде са?... Точно така! Огледален образ! Като в онзи стар фантастичен роман, в който е дадена срещата на хората със същества от антисвета, които са изградени от античастици и представляват огледални отражения на хората във всичко, даже в мислите и постъпките...“

– Командире! – Той не познава собствения си глас. – Вижте, техният кораб е огледално копие на нашия! Те са от антисвета, командире!...

– Глупости! – избухва астрофизикът. – Какъв антисвят?! Начели сте се на фантастика!

– Е и от антисвета да са! – казва командирът. – Защо се държат така глупаво?

– Няма да успеем да се разминем с тях – мърмори пилотът. – Всеки път те ще вземат същите решения и ще правят същите маневри като нас, само че огледално симетрични...

– Фантазмагории! – крещи астрофизикът. Неимоверната тежест се стреми да ги смачка, да сплеска телата им... Сърцето на редки тласъци с мъка помпа тежката като живак кръв...

А огромният кораб вече виси в центъра на екрана, носът му сочи носа на техния. Стълкновението изглежда неминуемо.

– Екстрено спиране! – спокойно казва командирът.

Инерцията хвърля хората напред. Ремъците се впиват в тялото. Отново претоварването ги мачка.

Късно. Времето не им стига. Образът на приближаващия се кораб запълва целия екран. На таблото тече времето – обратно – същото това време, което им остава до съдбоносната среща. Пилотът с безразличие, примирено следи бързо сменящите се цифри.

„Също като преди старт – мисли си той. – Но старт за къде' Във вечността, в тъмната бездна, от която връщане няма. В нищото.“

Пет, четири, три, две, едно... Край!

Абсолютна тишина...

Пилотът отваря очи. Вижда познатата командна кабина, застинали в креслата фигури на другарите си, главния пулт за управление, а в центъра му – празен, чист екран!

Вопълът на астрофизикът раздира тишината:

– Дяволия! Ами как веднага не се сетих? Та това е мистериум! Разбирате ли? МИСТЕРИУМ!

„Виж ти какво било! – досеща се пилотът. – Значи ние сме срещнали гигантски космически мазер – свръхмощен естествен генератор на ултракъси вълни!... Преди ги наричаха мистериуми заради невероятната направо мистична мощност на насоченото кохерентно радиоизлъчване. «Яркостта» на мистериума на работната му честота е същата като на вещество, нагрято до милиарди градуси!“

– Ами откъде се беше взел насрещният кораб? – нетърпеливият въпрос на командира прекъсва мислите на пилота.

– Мистериумът както всеки друг мазер има резонатор – възбудено и радостно излага версията си астрофизикът. – Система от огледала, които отразяват и усилват радиовълни от определена честота. Тук, в Космоса, ролята на такова огледало играе йонизираният газ – плазма от

заредени частици, удържана от магнитните полета. И когато радиоизлъчването на мистериума е „осветило“ нашия кораб, в плазменото „радио огледало“ е възникнало приближаващото се към нас мнимо радиоизображение на нашия кораб! Разбирате ли? Пред нас е възникнал радиомираж!

„Значи ние сме се срещнали с... призрак? – Пилотът все още не може да повярва в щастливото избавление. – Нашите локатори са го взели за истински кораб. Компютърът ни приготви синтезирания образ на обзорния екран и ние се хванахме на тази въдица на Космоса!...“

– Да, забележителен ден – усмихва се командирът. – Ние първи срещнахме космически „Летящ холандец“!

В кабината – весело оживление. Но какво става? Пилотът не вярва на очите си: таблото на далекомера и индикаторите на тягата на двигателите, кой знае защо са разположени отляво, а не отдясно на главния пулт. А навигационните уреди са се преместили отдясно... Каква е тази идиотщина? И той недоумяващо се обръща. Пред него е усмихнатото лице на шурмана с тъмна бенка на дясната буза. Ами нали преди тя беше отляво, той отлично помни!

Още неосъзнал какво точно се е случило, той с опасение поглежда дясната си ръка. Там, където трябваше да има белег от изгаряне – спомен от една отдавнашна авария на Венера, – няма нищо! Затова пък на лявата му ръка има точно същият продълговат белезникав белег.

Пилотът усеща как кръвта му изстива. Нервите му не издържат и той вика, гласът му се дави:

– Опомнете се! Огледайте се наоколо! Ние сме в антисвета! Аз нали ви казвах... Това не е мираж! Ние сме преминали в антипространството! Вижте, всичко се е обърнало, дясно и ляво са си сменили местата!...

Смътно, като през мъгла, той вижда замръзналия поглед на астрофизика, изкривеното от ужас лице на шурмана...

– Без паника! – Гласът на командира звънти. – Запазете спокойствие! Всички да останат по местата си!

– Не разбирам. Нищо не разбирам ... – объркано мърмори астрофизикът. – Ами аниhilацията!... Не, тук нещо не е наред...

Мисли съсредоточено минута, после, гледайки внимателно пилота, решително заявява:

– Мога да кажа само едно. Даже и по някакво чудо да сме пропаднали в антисвета, ние не бихме го забелязали!

– Защо? – обръща се към него командирът.

– Заедно със структурата на пространството и материята би трябвало да се измени и нашето възприемане на света. – победоносно казва астрофизикът. – Нашата памет се съхранява в невроните – нервните клетки на мозъка; тя е кодирана в спиралните молекули на рибонуклеиновите киселини, тъй наречените РНК. При преминаване от вещество към антивещество посоката на усукване на спиралите трябва да се промени на противоположната. Дясната спирала се превръща в лява като в огледало. И нашите пространствени представи, записани на тези молекули, също трябва да претърпят „огледално отражение“. Но тъй като окръжаващият ни свят, по точно – антисвят, също е станал огледално симетричен, то за нас нищо не би се изменило.

– Тогава какво по дяволите е станало при нас? – Командирът иска да разбере всичко докрай и колкото е възможно по-скоро. Трябва спрочно да съобщи на Земята за случилото се.

Астрофизикът свива рамене:

– Не знам. Нищо не мога да разбера. Ще трябва да си понапънем мозъците. Космосът не задава прости загадки...

* * *

Та откъде биха могли да знаят, че Космосът е решил да им изиграе още една лоша шега?

Засега те още не се досещат, че свръхмощното циркулярно поляризирано лъчение на космическия мазер е проникнало вътре в кораба. Въртящото се свръхвисокофреkwентно електромагнитно поле пронизва тялото и мозъка на всеки от тях, завърта електроните в спиралите на молекулите в обратната страна. И човешката памет сякаш се отразява в невидимо огледало, обръквайки дясното с лявото. Поради което хората просто забравиха, че индикаторите на тягата и таблото с далекомените винаги са се намирали отляво, а навигационната апаратура – отдясно, че бенката на шурмана и преди си е била на дясната буза, а белегът на пилота – на лявата ръка. На тях им се струва, че всичко е било точно обратно и те мъчително се стараят да разберат какво е станало с тях и света?...

По-късно, когато корабът излезе от зоната на излъчване на мистериума и тесният като нож невидим радиолъч престане да пронизва корпуса на кораба, нормалната им памет ще се върне. И те ще разберат своята грешка, ще разгадаят хитроумния капан, в който ги бе подмамил коварният и равнодушен Космос. Преминавайки през жестокото и безмислено изпитание на страх и безнадеждност, те ще се убедят, че всичко си

е останало по местата, че светът е непоклатим и вечен...

КРАЙ

© Ернст Пашицки
© Александър Димитров, превод от руски

Эрнст Пашицкий
Мистериум

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/232>]